

Arrest

nr. 285 811 van 7 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 18 februari 2021, dient op 19 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 22 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 26 april 2022.

1.3. Op 27 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 27 oktober 2022 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en soenniet te zijn. U bent geboren in het dorp Machal Kala in het district Dara-i-Noor in de provincie Nangarhar, waar u verbleef tot uw vertrek uit Afghanistan. U bent niet naar school gegaan. U bent ongeletterd. Ik ging vanaf jongs af aan naar de moskee tot drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Verder werkte u op het veld en zorgde u voor het vee.

Uw vader overleed toen u nog jong was. U heeft hem niet gekend. Uw moeder is eveneens tijdens uw jeugd overleden. U heeft drie broers genaamd S.G., D.G. en A.S.. U heeft twee zussen genaamd A. en R.. U bent verloofd met T., die nog steeds in Machal Kala verblijft met haar familie.

Ongeveer zes jaar voor u Afghanistan verliet, verdween uw broer S.G. nadat hij terugkeerde naar zijn legerdienst in Ghazni. Via zijn vriend A.Q. probeerden u en uw familie uw broer tevergeefs op te sporen. Ongeveer tweeënhalve tot drie jaar later werd uw andere broer D.G. ontvoerd door de Taliban. Ze hielden hem vast in de bergen, waarna bergbewoners een week tot anderhalve week na de verdwijning zijn lichaam vonden. Ongeveer anderhalf jaar na het overlijden van D.G. staken de Taliban uw familiewoning in brand. U en uw familie verhuisden noodgedwongen naar een andere woning in de bergen. Ongeveer anderhalf jaar na de brand kwamen de Taliban u opzoeken in die woning. U zag de kans weg te glippen vooraleer de Taliban u konden vatten. U dook onder bij uw zus. De Taliban kwamen nogmaals langs de woning op zoek naar u. Uw broer A.S. verkocht een stuk grond van de familie en vroeg A.Q. hulp om u in veiligheid te brengen. A.Q. vond een smokkelaar voor u. Twee of drie jaar voor uw persoonlijk onderhoud verliet u Afghanistan.

U reisde via Iran tot Turkije, waar u zes maanden in de gevangenis verbleef. Vervolgens reisde u verder via Griekenland tot Servië waar u in een vrachtwagen verder reisde door onbekende landen tot Frankrijk. U arriveerde vervolgens in België op 18 februari 2021, waar u de dag nadien een verzoek om internationale bescherming indiende.

Naast uw problemen met de Taliban omwille van de werkzaamheden van uw broer S.G., haalt u een grondconflict aan tussen uw oom L.M. en uw eigen familie. Hij heeft jullie gronden ingenomen. Jullie kunnen de gronden niet terug krijgen gezien hij de malik van het dorp is en bovendien connecties heeft met de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument) van uw broer S.G., een enveloppe van ‘Bakhtar Speedy Post’, een document van DHL, een folder van Bakhtar Post, twee pagina’s formulieren voor een verlofaanvraag, een badge van KMTC en een kopie van een badge van ‘Afghan National Army’ van S.G..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u zeer weinig afweet over de beweerde werkzaamheden van uw broer S.G.. U verklaart dat S.G. in het leger werkzaam was. Echter op de vraag alles te vertellen wat u weet over uw broers precieze functie bij het leger, kan u niet antwoorden (NPO, p.10). Op de vraag

of zijn functie een specifieke naam of titel had, blijft u het antwoord eveneens schuldig (NPO, p.11). U verklaart dat hij gestationeerd was in Ghazni, maar u kan niet verder specificeren waar exact (NPO, p.10). U weet niet wat zijn salaris bedroeg. Verder kan u niet antwoorden op de vraag of hij ooit gepromoveerd werd. Gevraagd over zijn training, stelt u niet over deze informatie te beschikken. Ook over zijn uniform heeft u geen kennis (NPO, p.11). U kan geen collega's benoemen, noch bazen of oversten (NPO, p.12-13). Op de vraag of hij ooit iemand heeft gedood, antwoordt u andermaal dat u geen informatie heeft (NPO, p.13). Uw gebrekkige kennis ondergraaft het geloof in de voormalige werkzaamheden van uw broer, die nochtans volgens u de kern uitmaken van uw relaas. **Bijgevolg komen ook uw verklaringen omtrent de problemen met de Taliban veroorzaakt door deze werkzaamheden op losse schroeven te staan.**

Daarenboven beschikt u eveneens over ontoereikende kennis omtrent uw broers lot. U verklaart dat uw broer S.G. terugkeerde naar zijn legerdienst, waarna hij is verdwenen (NPO, p.9-10). U stelt dat jullie nooit een lichaam hebben gevonden (NPO, p.13). De vriend van uw broer genaamd A.Q. heeft u en uw familie ingelicht over zijn verdwijning, zo stelt u. Gevraagd hoe A.Q. hiervan op de hoogte kwam, antwoordt u dat hij die info heeft gekregen van "van iemand", zonder dat u die bron kan benoemen. Op de vraag of A.Q. of deze andere persoon enige idee hebben wat er met uw broer is gebeurd, antwoordt u - nogmaals - dat u hierover geen specifieke info heeft. Op de vraag waar S.G. specifiek verdwenen is, kan u niet verder in detail treden dan dat dit gebeurde in de provincie Ghazni. U stelt dat jullie ongeveer vier of vijf maanden na zijn verdwijning hiervan op de hoogte kwamen, waarna u gevraagd wordt of u dan iets heeft ondernomen om uw broer op te sporen en/of de omstandigheden van zijn verdwijning na te gaan. U vertelt dat u documenten aan A.Q. heeft gegeven. Echter weet u niet of hij al dan niet op zoek is gegaan naar uw broer met behulp van deze documenten (NPO, p.14). Dat u over zo weinig informatie beschikt omtrent uw broers verdwijning, alsook dat u en uw familie zo goed als niets hebben ondernomen om hem op te sporen en/of meer informatie te bekomen nabij zijn vrienden, kan niet overtuigen. Ofschoon u via A.Q. uw broer probeerde op te sporen, kan uw gebrekkige kennis niet worden vergoelikt. U heeft namelijk meermaals de kans gehad hierover te spreken met A.Q., gezien hij uw reis heeft geregeld en hij uw documenten ter staving voor uw verzoek om internationale bescherming heeft opgestuurd. U kon aldus wel degelijk meer informatie inwinnen bij A.Q. omtrent het lot van uw broer en/of de omstandigheden waarin hij is verdwenen. Men moge verwachten dat u over deze info beschikt, des te meer gezien dit belangrijk én relevant is voor uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p.24).

Tal van andere zaken onderlijnen het ongeloofwaardige karakter van uw problemen met de Taliban en niet in het minst omdat uw relaas alle logica tart. U vertelt over het overlijden van uw andere broer D.G., die ongeveer tweeënhalftot drie jaar na de verdwijning van S.G. ontvoerd werd (NPO, p.10). U verklaart dat D.G. ontvoerd en gedood werd omdat de Taliban stelden dat S.G. voor de ongelovigen werkte en jullie hem moesten weghalen van deze job (NPO, p.15). Echter zit er een periode van tweeënhalftot drie jaar tussen de verdwijning van S.G. en de ontvoering en dood van D.G.. Dat de Taliban na de laatste aanwezigheid van S.G. in jullie dorp - wat meer dan tweeënhalftot drie jaar eerder was - plots opduiken om D.G. mee te nemen zonder enige concrete aanleiding, doet de wenkbrauwen fronsen. Voorts verklaart u dat de Taliban een jaar of anderhalf jaar na de ontvoering en dood van D.G. jullie woning in brand staken (NPO, p.16). Nogmaals verbaast het dat er zo'n lange periode voorbij gaat vooraleer de Taliban terugkeren om S.G. op te sporen. Des te meer gezien zij volgens uw verklaringen uw familie reeds zouden hebben gestraft met de ontvoering en dood D.G. Op de vraag hoeveel Taliban de woning in brand kwamen steken, antwoordt u dat ze met tien tot vijftien mensen aanwezig waren (NPO, p.17). Dat de Taliban ongeveer vier tot vijf jaar na de laatste aanwezigheid van S.G. in het dorp nog tien tot vijftien leden naar jullie woning sturen om uw familie nogmaals te bestraffen, tart alle logica. U stelt dat u de volgende van uw familie was die problemen kreeg met de Taliban, een jaar tot anderhalf jaar na het afbranden van jullie woning. Op de vraag waarom de Taliban niet eerder op zoek kwamen naar u, stelt u dat u te jong was (NPO, p.16). U verklaart dat ze u kwamen zoeken in huis, maar dat u tijdig bent kunnen ontsnappen met behulp van de kinderen van uw broers (NPO, p.19). Gevraagd hoe u op de hoogte was gesteld van hun aantocht naar uw woning op zoek naar u, geeft u een vaag en stereotiep antwoord: "Omdat mijn broer dat wist en in het dorp praatten mensen over wie ze bespioneerden" (NPO, p.19). Op de vraag waarom ze net u wilde meenemen, verwijst u nogmaals naar uw broer die bij het leger heeft gewerkt. U speculeert dat de Taliban u misschien wilden doden of misschien wilden dat u hen zou vervoegen (NPO, p.19). Echter maakt u nergens duidelijk om welke reden de Taliban na al die jaren u en uw familie blijven belagen en bedreigen, zelfs na de ontvoering en dood van D.G.. Dat u eerder overigens te jong zou zijn geweest om u lastig te vallen, is al evenmin aannemelijk aangezien een organisatie zoals de Taliban zich weinig lijkt te bekommeren om de leeftijd van hun doelwitten. Dat u zich mogelijks zou moeten vervoegen bij hen, doet eveneens vragen rijzen. Het is volstrekt onduidelijk waarom net u verplicht zou worden gerekruteerd door de Taliban; al zeker na wat ze volgens u met één van uw broers hebben gedaan. Er dient evenzeer

te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Daarnaast wenst het CGVS op te merken dat u en uw familie al die jaren in hetzelfde dorp en de omliggende regio verbleven en geen haast hadden om een ander en veiliger onderkomen te zoeken. U stelt dat uw oom L.M. informatie doorspeelde aan de Taliban over jullie. Dat jullie aldus besloten in dezelfde omgeving als L.M. te blijven wonen - na de ontvoering en dood van D.G. én na de brand van jullie woning - strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Dit lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban hebben gekend.

Alle bovenstaande opmerkingen maken dat aan uw voorgehouden problemen met de Taliban weinig tot geen geloof kan worden gehecht.

In tweede instantie haalt u een grondenconflict tussen uw oom L.M. en uw eigen familie aan als motief voor uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p.11). Gevraagd hierover te vertellen, verklaart u zich dit niet goed te herinneren. Op de vraag welke grond(en) het conflict precies betrof, antwoordt u dat het over velden in het dorp ging, maar dat u het niet precies weet. Nogmaals gevraagd om die problemen wat verder uiteen te zetten, vertelt u dat L.M. machtig was - u stelde dat hij malik van het dorp was - en veel kinderen had, waardoor jullie de grond aan hem hebben gelaten (NPO, p.12). Dit element stelt het gedwongen karakter van de inname van jullie grond in vraag. Bovendien wordt u bevraagd of u hierdoor nog steeds problemen kent met uw oom, waarop u volgend antwoord biedt: "We hebben nu geen problemen met mijn oom, maar we hebben problemen met de Taliban door mijn broer" (NPO, p.12). Daar u stelt dat uw oom connecties heeft met de Taliban, wordt hierover doorgevraagd. U zegt dat u niet specifiek weet wat zijn connectie is, maar dat hij voor hen spioneerde, meer weet u niet (NPO, p.12). Op de vraag of L.M. dan zelf een Talib is, ontkent u dit. Of u weet of hij iets in ruil kreeg voor deze spionage, stelt u eveneens niet over informatie te beschikken. U kan echter niet concretiseren waarom u en uw familie vermoeden dat het L.M. was die jullie bespioneerde, behalve dat hij volgens u over veel info beschikte (NPO, p.21). Bovendien stelt zich de vraag om welke reden uw oom L.M. nog zou spioneren voor de Taliban nadat hij reeds jullie gronden had verkregen. Daarenboven stelt u zelf dat u en uw familie al lang geen contact meer hadden met L.M., wat maakt dat hij niet eens over nieuwe informatie zou kunnen beschikken omtrent jullie familie. Bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan de connectie tussen L.M. en de Taliban. **U kan aldus niet in concreto aantonen dat dit grondenconflict voldoende zwaarwichtig en actueel is daar dit tot een gegronde vrees voor vervolging kan leiden.**

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van uw broer S.G. toont louter zijn identiteit aan. Hieruit kan echter niets worden afgeleid over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Bovendien legt u zelf geen taskara neer waardoor in principe de familieband tussen jullie niet met zekerheid kan worden vastgesteld. De enveloppe van Bakhtar Speedy Post, het document van DHL en de folder van Bakhtar Post verwijzen slechts naar hoe u poststukken heeft ontvangen, niets meer en niets minder. Wat de twee pagina's formulieren voor een verlofaanvraag, de badge van KMTC en de kopie van de badge van Afghan National Army van S.G. dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken.

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden

ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire

situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt dat het hem niet verweten kan worden weinig informatie te hebben gehad over de werkzaamheden van zijn broer, nu hij slechts 11 jaar was toen zijn broer verdween en hij nadien geen informatie kon vragen bij zijn ouders, nu die overleden waren. Desondanks heeft hij toch kunnen uitleggen dat zijn broer in de provincie Ghazni werkte, dat zijn andere broer hem ging ophalen en dat zijn broer in het leger ging omdat de financiële situatie van de familie slecht was. Hij verwijt de commissaris-generaal extreem hoge standaarden te hanteren en geen rekening gehouden te hebben met zijn leeftijd, profiel en de Afghaanse gebruiken, waarbinnen het niet gewoonlijk is om met jongere personen over dergelijke belangrijke onderwerpen te spreken.

Hij wijst erop dat hij wel degelijk heeft uitgelegd in welke omstandigheden zijn oudere broer was verdwenen, namelijk dat hij deelgenomen had aan een gevecht in Ghazni en dat hij dit vernomen had via een vriend. Het is volgens hem logisch dat die vriend hem niet verteld heeft van wie hij die informatie had gekregen dat zijn broer verdwenen was. Hij voegt nog toe dat hij nadien geen informatie meer heeft gevraagd omdat het voor de familieleden duidelijk was dat hij waarschijnlijk gestorven is.

Hij stelt dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat de talibanleden in zijn regio dachten dat zijn broer S.G. nog voor het leger werkte en dus niet verdwenen was. Het is voor hem onmogelijk om de handelswijze van de taliban uit te leggen en dit kan niet van een asielzoeker verwacht worden. Hij werd pas nadien vervolgd

omdat hij ervoor te jong was om een doelwit te zijn voor de taliban. Dat de taliban zich weinig bekommeren over de leeftijd, zoals de commissaris-generaal voorhoudt, is volgens hem niet op een objectief element gebaseerd. Hij benadrukt nogmaals dat de taliban dachten dat zijn broer nog steeds bij het leger was en dat zij door druk te zetten op zijn familie, probeerden om hem te rekruteren, wat duidelijk één van de rekruteringsmechanismen was van de taliban. Hij voegt nog toe dat hij zelf een rekruteringsdoelwit was omdat de taliban zijn broer S.G. wilden overtuigen om zich ook tot de taliban aan te sluiten.

Omdat hij nog heel jong was toen zijn oom L.M. het stuk grond heeft overgenomen, kon hij weinig informatie geven over het landconflict. Indien hij zal terugkeren naar Afghanistan zal zijn oom denken dat hij het land terug komt opeisen nu hij de mannelijke vertegenwoordiger is van zijn familie daar zijn éne broer verdwenen is, een ander broer vermoord werd en de laatste broer gehandicapt is. De commissaris-generaal onderschat volgens hem het belang en de intensiteit van landdisputen in Afghanistan, zoals wordt beschreven in de Country Guidance van EUAA en door andere rapporten, waaronder USIP, *“Addressing Land Conflict in Afghanistan”* van juni 2015. Daarnaast zijn er nog verschillende omstandigheden die volgens hem wijzen op een hoger risico op vervolgingsfeiten door zijn oom omdat die connecties heeft met de taliban en de malik is van zijn dorp. Bovendien was zijn broer lid van het voormalig Afghaanse leger, waardoor zijn eigen familie als anti-taliban wordt gepercipieerd.

Hij wenst tenslotte nog te benadrukken dat hij veel documenten heeft neergelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij dus zijn best heeft gedaan om zijn samenwerkingsplicht te vervullen. De commissaris-generaal weigert hem het voordeel van de twijfel te geven ondanks de ernst van de aangevoerde feiten en van het feit dat zijn andere broer voor de voormalige Afghaanse autoriteiten heeft gewerkt, waardoor hij, als oudste overlevende en gezonde mannelijke vertegenwoordiger van zijn familie, een gegronde vrees voor represailles koestert.

M.b.t. de staatsgreep van de taliban en zijn verwestering zet hij uiteen dat hij Afghanistan verlaten heeft in 2019 en hij bijna 2 jaar in België verblijft. Hij stelt zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl, zich te kleden en te gedragen op een westerse manier. Hij spreekt Frans en Engels, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem ondenkbaar om terug te keren naar Afghanistan aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban en door de Afghaanse samenleving. Hij stelt dat hij thans tewerkgesteld is in een nachtwinkel in Charleroi, waar alcohol verkocht wordt, wat verboden is in Afghanistan. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na zich psychologisch en fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld zal volgens hem een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken. Hij vreest er als afvallige te zullen worden beschouwd. Verzoeker zet vervolgens uiteen dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben en verwijst dienaangaande naar de *“Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR in 2018, rapporten van EUAA, Asyls, Vienna Institute for International Dialogue and Cooperation en naar de zienswijze van Friederike Stahlmann. De stigmatisering van Afghanen die reeds een asielaanvraag hebben ingediend in Europa, werd doorheen de jaren geminiseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen. Hij wijst erop dat er een jaar na de machtsovername nog steeds weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en meent dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd ook heel somber is over de manier waarop terugkeerders vandaag worden waargenomen door de taliban. Hij meent dat er absoluut geen geruststellende garanties geboden kunnen worden voor een veilige terugkeer. Hij verwijt de commissaris-generaal geen beoordeling te hebben doorgevoerd van zijn persoonlijkheid nu het voor hem onmogelijk zal zijn om zich opnieuw aan te passen in Afghanistan.

Hij beroept zich vervolgens op het voordeel van de twijfel.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat de subsidiaire bescherming ook kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood, zoals *in casu* het geval is.

Hij benadrukt dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten van het land.

Ten gevolge van de machtsgreep in 2021 kent Afghanistan een ongekende hongersnood. Verzoeker citeert vervolgens uit verschillende rapporten om vervolgens te stellen dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie onder andere veroorzaakt wordt door de handelingen van de taliban. Een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan zijn volgens

hem de scholingsperspectieven van meisjes. Hierbij voegt hij toe dat het scholingsverbod van meisjes één van de opzettelijke handelingen is van de taliban die de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, meent verzoeker dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van actoren.

Aangaande de veiligheidssituatie stelt verzoeker de daaromtrent gemaakte analyse van de commissaris-generaal te betwisten. Hij stelt hierbij dat er voldoende aandacht moet worden besteed aan het feit dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt en de kans groot is dat de realiteit nog somberder is. Uit een artikel van Amnesty International en de Guidance Note van het UNHCR blijkt volgens hem dat er wel degelijk burgerslachtoffers vallen. Er is volgens hem geen sprake van een afname van geweld. Wel zou de vorm van het geweld gewijzigd zijn, maar zou het aantal burgerslachtoffers nog steeds onrustwekkend, maar minder gedocumenteerd zijn. Uit een rapport van de Britse overheid zou volgens hem blijken dat het conflict sinds de machtsgreep inderdaad gewijzigd is, maar dat er geen sprake is van een afname van geweld omwille van meerdere factoren: de aanwezigheid van de Islamitische Staat en gewelddadige rebelgroepen die talrijke aanvallen en aanslagen uitvoeren, maar ook het opkomen van het eigen volk voor diens rechten. Tenslotte meent hij dat er vraagtekens dienen te worden geplaatst bij de redenering van de commissaris-generaal aangezien de term 'burgerslachtoffers' verschillende interpretaties kent en diens aantal kan variëren volgens de bronnen, wat tot gevolg heeft dat men het aantal burgerslachtoffers en niveau van willekeurig geweld moeilijk kan evalueren.

Hij meent dat er wel degelijk nog sprake is van een gewapend conflict nu er aanvallen en aanslagen van IS en ISKP zijn die opkomen tegen de taliban. Hij meent dat het conflict in Afghanistan foutief wordt geanalyseerd door de EU-Staten. Stellen dat slechts één actor overblijft in het conflict en er om die reden geen sprake is van een gewapend conflict getuigt volgens hem van een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan. Hij stelt zich de vraag of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd. Hij besluit dat Afghanistan zich nog steeds in een gewapend conflict bevindt.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation », 26 maart 2021, met vermelding van de weblink.

3.2. Op 15 februari 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020.
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- EUAA "*COI Query Afghanistan, major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 4 november 2022 ;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker geen procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 21 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten

om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen, namelijk over de problemen die hij zou hebben gekend met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer en een grondconflict tussen zijn oom en zijn familie. Er was ook bijstand van een tolk Pasthou en verzoekers advocaat was tevens aanwezig.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

4.4. Voorafgaand

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Het vlucht- en asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de taliban. De jaren nadat zijn broer S.G., die voor het leger werkte, vermist is, kwamen de taliban zijn andere broer achterna. De taliban zou uiteindelijk zijn andere broer vermoord hebben. Drie maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan zouden de taliban achter verzoeker hebben gezeten. Verzoeker vreest bovendien bij terugkeer zijn oom omwille van een grondconflict.

Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers gebrekkige kennis ondergraaft het geloof in de voormalige werkzaamheden van zijn broer, waardoor ook de verklaringen omtrent de problemen met de taliban, veroorzaakt door die werkzaamheden, op losse schroeven komt te staan;
- ii) Verzoeker getuigt van een ontoereikende kennis omtrent het lot van zijn broers, terwijl die nochtans van belang en relevant is voor zijn verzoek om internationale bescherming;
- iii) Verzoeker maakt nergens duidelijk om welke reden de taliban na al die jaren hem en zijn familie zou blijven belagen en bedreigen, zelfs na de ontvoering en dood van D.G.;
- iv) Dat verzoeker te jong was om lastiggevalen te worden door de taliban, wordt niet aannemelijk gemaakt;
- v) De gedwongen rekrutering die verzoeker aanhaalt, stemt in het geheel niet overeen met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier.
- vi) Verzoeker kan niet *in concreto* aantonen dat het grondconflict tussen zijn oom L.M. en zijn eigen familie voldoende zwaarwichtig en actueel is om tot een gegronde vrees voor vervolging te leiden;
- vii) De neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande appreciatie nu a) de taskara van zijn broer S.G. louter zijn identiteit aantoont en er niets uit kan worden afgeleid over mogelijke problemen die hij in Afghanistan zou gekend hebben; b) verzoeker legt zelf geen eigen taskara voor, waardoor de familieband met zijn broer niet met zekerheid kan worden vastgesteld; c) de enveloppe van Bakthar Speedy Post, het document van DHL en de folder van Bakthar Post slechts verwijzen naar hoe verzoeker de processtukken heeft ontvangen, niets meer en niets minder; e) de twee pagina's formulieren voor een verlofaanvraag, de badge van KMTC en de kopie van de badge van Afghan National Army van S.G. zijn relaas slechts kunnen staven bij het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken; f) uit objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt, waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is, zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

4.5.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit niet betwist worden, noch dat hij afkomstig is uit de stad Jalalabad, in het district Darai Nur, van de provincie Nangarhar.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, de beschikbare landeninformatie en de neergelegde aanvullende nota, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten die de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de werkzaamheden van zijn oudere broer S.G. uitermate vaag en allesbehalve concreet zijn, waardoor de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat verzoekers gebrekkige kennis het geloof in de werkzaamheden van zijn broer ondergraaft. Verzoeker was immers niet in staat om antwoorden te geven op zeer eenvoudige vragen, met name hoe lang zijn broer reeds werkzaam was voor het leger vooraleer hij verdween (NPO, p. 19), waar precies hij gestationeerd was (NPO, p. 19), wat zijn precieze functie was bij het leger (NPO, p. 11), hoeveel hij verdiende (NPO, p. 11), of hij ooit gepromoveerd werd (NPO, p. 11) en of hij een bepaald uniform had (NPO, p. 11). Evenmin kon verzoeker enige informatie geven over namen van de collega's van zijn broer, supervisors of bazen net zomin als hij kon antwoorden op de vraag of zijn broer ooit iemand had gedood (NPO, p. 12-13). Verzoeker kan zich bezwaarlijk verschuilen achter zijn jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen ter vergoelijking van zijn uitermate beperkte kennis omtrent dergelijke algemene zaken. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt te duiden welke leeftijd hij dan wel gehad zou hebben op het moment dat zijn oudere broer bij het leger was en nog minder op welke wijze die leeftijd hem er dan van zou verhinderen antwoorden te geven op zeer algemene vragen. Bovendien geeft verzoeker geen consistente tijdsaanduiding doorheen zijn relaas bij het CGVS en is hij evenmin in staat de leeftijden van zijn broers of zussen bij benadering aan te geven (Verklaring DVZ, vraag 17). Verzoeker verklaart dat de taliban anderhalf jaar gewacht hadden na de dood van zijn broer D.G. om achter hem aan te komen en om zijn huis in brand te steken (NPO, p. 16). Hij verklaart dit door het feit dat hij voorheen nog te jong zou zijn geweest (NPO, p. 16), om vervolgens aan te geven dat de taliban pas achter hem aankwamen anderhalf jaar nadat zij hun huis in brand hadden gestoken (NPO, p. 17). Verzoeker stelt de commissaris-generaal, noch de Raad in de mogelijkheid om te achterhalen wanneer precies in de tijd de problemen ten aanzien van verzoeker zouden zijn begonnen, waardoor zijn bewering "dat hij veel te jong was om zich enige details te herinneren" niet meer dan een blote bewering blijft en niet kan worden weerhouden. Tijdens het persoonlijk onderhoud geeft hij bovendien nog aan zelf problemen gekregen te hebben ongeveer drie maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 10), wat overeenkomt met einde 2019 en hij toen de leeftijd had van ongeveer 18 jaar, waardoor de Raad niet kan inzien dat verzoeker, voor de leeftijd van 18 jaar te jong zou zijn geweest om benaderd te worden door de taliban. Verzoeker maakt dit alleszins niet *in concreto* aannemelijk maar beperkt zich wederom tot louter blote beweringen.

Daarenboven geeft verzoeker – zelfs niet bij benadering - geen zicht op de periode waarin zijn beide ouders zijn overleden, en komt hij niet verder te verklaren dat zij overleden zijn toen hij nog jong was (Verklaring DVZ, punt 13A; NPO, p. 8), waardoor hij niet zonder meer bijgetreden kan worden waar hij stelt in het verzoekschrift dat hij nooit informatie heeft kunnen bekomen van zijn ouders omtrent zijn broers. Zelfs indien verzoeker geen informatie zou hebben kunnen verkrijgen van zijn ouders, dient te worden vastgesteld dat hij verklaart nog contact te onderhouden met de heer A.Q. (NPO, p. 21), een vriend van zijn broer S.G. die hem ook zou hebben ingelicht over de verdwijning van die laatste (NPO, p. 13). Er kan dan ook redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij zich ten minste bij de vriend van zijn broer zou informeren omtrent de tewerkstelling van zijn broer, de omstandigheden waarin hij zou zijn verdwenen en de acties die zouden ondernomen zijn om hem terug te vinden (NPO, p. 14) en dit met het oog op het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. Dit geldt des te meer nu die vriend A.Q. verzoeker bovendien geholpen had om Afghanistan te ontvluchten (NPO, p. 24). Dat verzoeker dit naliet om te doen en hierbij ook getuigt van een zeer beperkte kennis van het lot van zijn broer, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dat verzoeker omtrent het lot van zijn broer niet verder kwam dan uiteen te zetten dat hij de verdwijning vernam van een vriend van zijn broer, dat zij nooit een lichaam hebben gevonden (NPO, p.13) en dat de vriend van zijn broer die verdwijning zelf had vernomen van "iemand", zonder verder specifieke informatie te geven, komt allerminst overtuigend over. Gelet op het feit dat verzoeker, zowel over de werkzaamheden van zijn broer, alsook over wat er precies met zijn broer gebeurd zou zijn, getuigt van dermate beperkte kennis en hij op geen enkele wijze inspanningen blijkt te hebben geleverd om meer informatie te bekomen, kan zijn relaas de Raad, net zomin als de commissaris-generaal niet overtuigen.

In de bestreden beslissing wordt hierover op pertinente en draagkrachtige wijze als volgt gemotiveerd: *"Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u zeer weinig afweet over de beweerde werkzaamheden van uw broer S.G.. U verklaart dat S.G. in het leger werkzaam was. Echter op de vraag alles te vertellen wat u weet over uw broers precieze functie bij het leger, kan u niet antwoorden (NPO, p.10). Op de vraag of zijn functie een specifieke naam of titel had, blijft u het antwoord eveneens schuldig (NPO, p.11). U verklaart dat hij gestationeerd was in Ghazni, maar u kan niet verder specificeren waar exact (NPO, p.10). U weet niet wat zijn salaris bedroeg. Verder kan u niet antwoorden op de vraag of hij ooit gepromoveerd werd. Gevraagd over zijn training, stelt u niet over deze informatie te beschikken. Ook over zijn uniform heeft u geen kennis (NPO, p.11). U kan geen collega's benoemen, noch bazen of oversten (NPO, p.12-13). Op de vraag of hij ooit iemand heeft gedood, antwoordt u andermaal dat u geen informatie heeft (NPO, p.13). Uw gebrekkige kennis ondergraaft het geloof in de voormalige werkzaamheden van uw broer, die nochtans volgens u de kern uitmaken van uw relaas. **Bijgevolg komen ook uw verklaringen omtrent de problemen met de Taliban veroorzaakt door deze werkzaamheden op losse schroeven te staan.***

Daarenboven beschikt u eveneens over ontoereikende kennis omtrent uw broers lot. U verklaart dat uw broer S.G. terugkeerde naar zijn legerdienst, waarna hij is verdwenen (NPO, p.9-10). U stelt dat jullie nooit een lichaam hebben gevonden (NPO, p.13). De vriend van uw broer genaamd A.Q. heeft u en uw familie ingelicht over zijn verdwijning, zo stelt u. Gevraagd hoe A.Q. hiervan op de hoogte kwam, antwoordt u dat hij die info heeft gekregen van "van iemand", zonder dat u die bron kan benoemen. Op de vraag of A.Q. of deze andere persoon enige idee hebben wat er met uw broer is gebeurd, antwoordt u - nogmaals - dat u hierover geen specifieke info heeft. Op de vraag waar S.G. specifiek verdwenen is, kan u niet verder in detail treden dan dat dit gebeurde in de provincie Ghazni. U stelt dat jullie ongeveer vier of vijf maanden na zijn verdwijning hiervan op de hoogte kwamen, waarna u gevraagd wordt of u dan iets heeft ondernomen om uw broer op te sporen en/of de omstandigheden van zijn verdwijning na te gaan. U vertelt dat u documenten aan A.Q. heeft gegeven. Echter weet u niet of hij al dan niet op zoek is gegaan naar uw broer met behulp van deze documenten (NPO, p.14). Dat u over zo weinig informatie beschikt omtrent uw broers verdwijning, alsook dat u en uw familie zo goed als niets hebben ondernomen om hem op te sporen en/of meer informatie te bekomen nabij zijn vrienden, kan niet overtuigen. Ofschoon u via A.Q. uw broer probeerde op te sporen, kan uw gebrekkige kennis niet worden vergoelikt. U heeft namelijk meermaals de kans gehad hierover te spreken met A.Q., gezien hij uw reis heeft geregeld en hij uw documenten ter staving voor uw verzoek om internationale bescherming heeft opgestuurd. U kon aldus wel degelijk meer informatie inwinnen bij A.Q. omtrent het lot van uw broer en/of de omstandigheden waarin hij is verdwenen. Men moge verwachten dat u over deze info beschikt, des te meer gezien dit belangrijk én relevant is voor uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p.24)."

Dat de commissaris-generaal extreem hoge standaarden hanteert en geen rekening gehouden heeft met zijn leeftijd, profiel en de Afghaanse gebruiken, waarbinnen het niet gewoonlijk is om met jongere personen over dergelijke belangrijke onderwerpen te spreken, kan niet worden weerhouden in het licht van voorgaande uiteenzetting. Waar hij nog stelt dat hij nadien geen informatie meer heeft gevraagd omdat het voor de familieleden duidelijk was dat zijn broer waarschijnlijk gestorven is, voegt hij in wezen niets toe dat voorgaande beoordeling in een ander licht kan doen plaatsen.

Waar hij nog wijst op de documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk zijn best heeft gedaan om zijn samenwerkingsplicht te vervullen en waardoor de commissaris-generaal hem het voordeel van de twijfel diende te geven, merkt de Raad op dat de concrete motieven omtrent de voorgelegde documenten onbesproken worden gelaten en aldus niet worden betwist. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat uit de neergelegde documenten geen familieband kan worden afgeleid tussen verzoeker en zijn broer S.G., nu enkel de taskara van S.G. werd voorgelegd, doch niet de taskara van verzoeker zelf, die hij naar eigen zeggen zou hebben achtergelaten in zijn huis, dat afgebrand is (NPO, p. 4). Verder stelt de Raad met betrekking tot de toelichting door verzoeker bij de twee pagina's formulieren voor verlofaanvraag, de badge van KMTC en de kopie van de badge van Afghan National Army van S.G. vast dat aan het administratief dossier informatie wordt toegevoegd waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt en dat dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Derhalve is hun bewijswaarde zeer relatief, te meer nu zijn verklaringen omtrent de tewerkstelling van zijn broer reeds *supra* ongeloofwaardig werden bevonden. De Raad stipt hierbij aan dat de neergelegde stukken beoordeeld worden op hun bewijswaarde en inhoud en vervolgens meewegen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Verzoeker brengt echter geen informatie bij die de beoordeling van de commissaris-generaal dienaangaande kan doen ombuigen. Derhalve stelt de Raad vast dat omtrent de door verzoeker neergelegde documenten op goede gronden

gemotiveerd werd als volgt: *“De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De ‘taskara’ (Afghaans identiteitsdocument) van uw broer S.G. toont louter zijn identiteit aan. Hieruit kan echter niets worden afgeleid over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Bovendien legt u zelf geen taskara neer waardoor in principe de familieband tussen jullie niet met zekerheid kan worden vastgesteld. De enveloppe van Bakhtar Speedy Post, het document van DHL en de folder van Bakhtar Post verwijzen slechts naar hoe u poststukken heeft ontvangen, niets meer en niets minder. Wat de twee pagina’s formulieren voor een verlofaanvraag, de badge van KMTC en de kopie van de badge van Afghan National Army van S.G. dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij het afleggen geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.”*

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou gehad hebben met de taliban niet geloofwaardig zijn. Zo stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet kan verklaren waarom de taliban pas enkele jaren nadat zijn broer bij het leger was gegaan, hem zou zijn beginnen achtervolgen. Waar hij stelt dat de talibanleden in zijn regio dachten dat zijn broer S.G. nog voor het leger werkte en dus niet verdwenen was en waar hij stelt dat het van hem niet verwacht kan worden de handelswijze van de taliban te verklaren, kan dit niet overtuigen. Bovendien blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stukken 2 en 3) dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie over rekrutering door de taliban (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk.

Met zijn betoog, dat hij de werkwijze van de taliban niet kan verklaren en dat hij zelf een rekruteringsdoelwit was omdat de taliban zijn broer S.G. wilden overtuigen om zich ook bij de taliban aan te sluiten, slaagt verzoeker er niet in – gezien hoger gedane vaststellingen omtrent dit zeer laat optreden door de taliban, terwijl zijn broer al jaren verdwenen was - een ander licht te werpen op voormelde analyse van de gewoonlijke rekruteringswijze door de taliban. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van hem of anderen een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om hem bij de taliban te laten aansluiten.

De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Evenmin brengt verzoeker concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd: **“Tal van andere zaken onderlijnen het ongeloofwaardige karakter van uw problemen met de Taliban en niet in het minst omdat uw relaas alle logica tart.** U vertelt over het overlijden van uw andere broer D.G., die ongeveer tweeënhalf tot drie jaar na de verdwijning van S.G. ontvoerd werd (NPO, p.10). U verklaart dat D.G. ontvoerd en gedood werd omdat de Taliban stelden dat S.G. voor de ongelovigen werkte en jullie hem moesten weghalen van deze job (NPO, p.15). Echter zit er een periode van tweeënhalf tot drie jaar tussen de verdwijning van S.G. en de ontvoering en dood van D.G.. Dat de Taliban na de laatste aanwezigheid van S.G. in jullie dorp - wat meer dan tweeënhalf jaar tot drie jaar eerder was - plots opduiken om D.G. mee te nemen zonder enige concrete aanleiding, doet de wenkbrauwen fronsen. Voorts verklaart u dat de Taliban een jaar of anderhalf jaar na de ontvoering en dood van D.G. jullie woning in brand staken (NPO, p.16). Nogmaals verbaast het dat er zo'n lange periode voorbij gaat vooraleer de Taliban terugkeren om S.G. op te sporen. Des te meer gezien zij volgens uw verklaringen uw familie reeds zouden hebben gestraft met de ontvoering en dood D.G. Op de vraag hoeveel Taliban de woning in brand kwamen

steken, antwoordt u dat ze met tien tot vijftien mensen aanwezig waren (NPO, p.17). Dat de Taliban ongeveer vier tot vijf jaar na de laatste aanwezigheid van S.G. in het dorp nog tien tot vijftien leden naar jullie woning sturen om uw familie nogmaals te bestraffen, tart alle logica. U stelt dat u de volgende van uw familie was die problemen kreeg met de Taliban, een jaar tot anderhalf jaar na het afbranden van jullie woning. Op de vraag waarom de Taliban niet eerder op zoek kwamen naar u, stelt u dat u te jong was (NPO, p.16). U verklaart dat ze u kwamen zoeken in huis, maar dat u tijdig bent kunnen ontsnappen met behulp van de kinderen van uw broers (NPO, p.19). Gevraagd hoe u op de hoogte was gesteld van hun aantocht naar uw woning op zoek naar u, geeft u een vaag en stereotiep antwoord: "Omdat mijn broer dat wist en in het dorp praatten mensen over wie ze bespioneerden" (NPO, p.19). Op de vraag waarom ze net u wilde meenemen, verwijst u nogmaals naar uw broer die bij het leger heeft gewerkt. U speculeert dat de Taliban u misschien wilden doden of misschien wilden dat u hen zou vervoegen (NPO, p.19). Echter maakt u nergens duidelijk om welke reden de Taliban na al die jaren u en uw familie blijven belagen en bedreigen, zelfs na de ontvoering en dood van D.G.. Dat u eerder overigens te jong zou zijn geweest om u lastig te vallen, is al evenmin aannemelijk aangezien een organisatie zoals de Taliban zich weinig lijkt te bekommeren om de leeftijd van hun doelwitten. Dat u zich mogelijks zou moeten vervoegen bij hen, doet eveneens vragen rijzen. Het is volstrekt onduidelijk waarom net u verplicht zou worden gerekruteerd door de Taliban; al zeker na wat ze volgens u met één van uw broers hebben gedaan. Er dient evenzeer te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Daarnaast wenst het CGVS op te merken dat u en uw familie al die jaren in hetzelfde dorp en de omliggende regio verbleven en geen haast hadden om een ander en veiliger onderkomen te zoeken. U stelt dat uw oom L.M. informatie doorspeelde aan de Taliban over jullie. Dat jullie aldus besloten in dezelfde omgeving als L.M. te blijven wonen - na de ontvoering en dood van D.G. én na de brand van jullie woning - strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Dit lijkt nogmaals te bevestigen dat u noch uw familieleden in werkelijkheid problemen met de Taliban hebben gekend. Alle bovenstaande opmerkingen maken dat aan uw voorgehouden problemen met de Taliban weinig tot geen geloof kan worden gehecht."

Met betrekking tot het grondconflict oordeelt de Raad samen met de commissaris-generaal dat verzoeker niet aantoonde dat het desbetreffende probleem voldoende zwaarwichtig, laat staan actueel is waardoor niet aannemelijk wordt gemaakt dat het tot een gegronde vrees voor vervolging kan leiden. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij nu geen problemen heeft met zijn oom (NPO, p. 12). Bovendien maakte verzoeker bij de DVZ geen enkele melding van een grondconflict waardoor hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland. Hij werd nochtans gevraagd of hij nog andere problemen heeft gekend, waarop hij negatief antwoordde (Vragenlijst DVZ, punt 5). Indien dit grondconflict hem er daadwerkelijk toe bracht om zijn herkomstland te ontvluchten en hij daardoor vreest vervolgd te zullen worden bij zijn terugkeer naar Afghanistan, kan van verzoeker verwacht worden dat hij dit reeds bij de DVZ had aangehaald. Dat hij dit niet deed, doet op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan en alleszins van de actualiteit van die vrees, ten stelligste ondermijnen. Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat hij bij de DVZ alle essentiële elementen heeft kunnen aangeven waarom hij een verzoek om internationale bescherming wilt indienen (NPO, p. 3). Door in het verzoekschrift te stellen dat de commissaris-generaal het algemeen probleem van landconflicten in Afghanistan zou onderschatten, gaat hij eraan voorbij dat hij zijn vrees niet *in concreto* aannemelijk maakt. Een verwijzing naar algemene informatie omtrent landconflicten in Afghanistan, kan geen afbreuk doen aan de volgende motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn: "In tweede instantie haalt u een grondenconflict tussen uw oom L.M. en uw eigen familie aan als motief voor uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p.11). Gevraagd hierover te vertellen, verklaart u zich dit niet goed te herinneren. Op de vraag welke grond(en) het conflict precies betrof, antwoordt u dat het over velden in het dorp ging, maar dat u het niet precies weet. Nogmaals gevraagd om die problemen wat verder uiteen te zetten, vertelt u dat L.M. machtig was - u stelde dat hij malik van het dorp was - en veel kinderen had, waardoor jullie de grond aan hem hebben gelaten (NPO, p.12). Dit element stelt het gedwongen karakter van de inname van jullie grond in vraag. Bovendien wordt u bevraagd of u hierdoor nog steeds problemen kent met uw oom, waarop u volgend antwoord biedt: "We hebben nu geen problemen met mijn oom, maar we hebben problemen met de Taliban door mijn broer" (NPO, p.12). Daar u stelt dat uw oom connecties heeft met de Taliban, wordt hierover doorgevraagd. U zegt dat u niet specifiek weet wat zijn connectie is, maar dat hij voor hen spioneerde, meer weet u niet (NPO, p.12). Op

de vraag of L.M. dan zelf een Talib is, ontkent u dit. Of u weet of hij iets in ruil kreeg voor deze spionage, stelt u eveneens niet over informatie te beschikken. U kan echter niet concretiseren waarom u en uw familie vermoeden dat het L.M. was die jullie bespioneerde, behalve dat hij volgens u over veel info beschikte (NPO, p.21). Bovendien stelt zich de vraag om welke reden uw oom L.M. nog zou spioneren voor de Taliban nadat hij reeds jullie gronden had verkregen. Daarenboven stelt u zelf dat u en uw familie al lang geen contact meer hadden met L.M., wat maakt dat hij niet eens over nieuwe informatie zou kunnen beschikken omtrent jullie familie. Bijgevolg kan er weinig geloof gehecht worden aan de connectie tussen L.M. en de Taliban. U kan aldus niet in concreto aantonen dat dit grondenconflict voldoende zwaarwichtig en actueel is daar dit tot een gegronde vrees voor vervolging kan leiden.” Waar hij in zijn verzoekschrift nog opwerpt dat er nog verschillende omstandigheden zijn die zouden wijzen op een hoger risico op vervolgingsfeiten door zijn oom omdat hij connecties heeft met de taliban en de malik is van zijn dorp, slaagt hij er niet in voorgaande motieven te doen ontkrachten. De Raad dient te herhalen dat verzoeker geen gewag maakte van enige vrees ten aanzien van zijn oom, wat de geloofwaardigheid ervan aldus ondermijnt zoals ook *supra* uiteengezet. Bovendien verklaarde verzoeker niet zeker te weten of het wel zijn oom was die hem bespioneerde (NPO, p. 21), waardoor hij allerm minst aannemelijk maakt dat er effectief ook problemen waren tussen hem en zijn oom.

Gelet op hetgeen voorafgaat stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, stelt de Raad vast dat verzoeker de voorgehouden problemen met de taliban omwille van het feit dat zijn broer bij het Afghaanse leger was en omwille van een grondconflict tussen zijn familie en zijn oom, niet aannemelijk maakt.

4.5.3 Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift vervolgens op zijn vrees voor vervolging omdat hij als verwesterd zou kunnen beschouwd worden aangezien hij meer dan een jaar in België verblijft en gezien hij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, Frans en Engels spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and*

preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan,

evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat er bij een eventuele terugkeer uit Europa in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Vooreerst maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker meerderjarig is en sinds 2021 in België verblijft. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van bijna twee jaar in Europa en te stellen dat hij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, Frans en Engels spreekt en veel Belgische vrienden heeft, wat hij bovendien met geen enkel concreet element staft, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving, zonder daarvan evenmin enig document of concreet element voor te leggen, toont hij dit evenmin aan, noch dat in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke

overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekers vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld en dat verzoeker evenmin aantoonbaar dat uit zijn etnische origine zou kunnen blijken dat hij niet in staat kan worden geacht zich te conformeren aan de in Afghanistan heersende waarden en normen of aan de Afghaanse manier van denken, zoals hij beweert in het verzoekschrift. Verzoekers voor het overige algemene betoog over verwestering en de door hem geciteerde landeninformatie die hierop betrekking heeft, kan niet anders doen besluiten. Hiermee maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. De Raad kan slechts vaststellen dat actueel geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat dit in de individuele omstandigheden van verzoeker het geval zou zijn.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

4.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door

actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudend-gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De Raad ontwaart in het verhoorverslag geen persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De Raad ontwaart uit het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift.

4.7. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord door een protection officer die speciaal is opgeleid om minderjarigen op een verantwoorde en professionele manier te benaderen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat en door zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.10. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO